

Άρσαν πολύ στους αναγνώστες μας ή σάτυρες των παλαιών, των προπολεμικών έκλογών και τις συνεχίζουμε.

Σήμερα δημοσιεύουμε μία σάτυρα που έγκυκλοφόρησε μετά τας έκλογάς του 1910.

Σίας έκλογάς αυτές άπετυχε παραδόξως ο Δημοκρατικός Φιλάρτος και ο Σοσιαλιστής και χορογράφος κ. Πλάτων Δρακούλης. Έσπαιρυσθη λοιπόν καταλήλος ή άποτυχία των :

Είς αύτην την τρικυμία, του έκλογικού πελάγους, χάσαμε τους Δημοκράτας, χάσαμε τους χορογράφους Μωσ' τι πέλαγος και τούτο

Η «Άγκυρα» ως γνωστόν ήταν το έμβλημα των Βενιζελικών, οι οποίοι έπέτυχαν στις έκλογές αυτές.

Την ίδια έποχή κατέρρευσε και το περίφημο βουλευτικό του Ναυπλίου, π. άγμα τό όποτον συμπεριελήφθη καταλήλος στη σάτυρα :

Πάει και τό βουλευτικό έγκρημισθήκε κ' αυτό, Τήν άλήθεια νά σ'ς πώ, τ' άκουσα κ' έχάρηκα.

ΑΠΟ ΤΑ ΠΕΡΑΣΜΕΝΑ

ΠΟΛΙΤΙΚΕΣ ΣΑΤΥΡΕΣ

σπάνιον, μ' ήν άλήθεια, φέρνει άπάνω τας άγκύρας και βουλίζει κολοκύθια!

Τ'ας γ.ά. νά γκρημοσούν φέτος ή. ανε γραφό, όλα τ' Β ο υ λ ε ν τ ι κ ά, τ' παραβαλιόρινα!

και δός του τραβερέσμου. Πάν' ή δίξες, πάν' τ' κάλλη δέν ξαναγυρίζουν πάλι!

Γιά τό μακαρίτη Θεοτόκη ή σάτυρα έγραψε : **Μηδ' άστρο βλέπω πουνθέν, μηδ' κανένα φίρμ είνε φορζύνα δυνατή,**

Στόν Ράλλη του όποιον πολλοί φίλοι άπεσάρησαν πρós τον Βενιζελισμό :

Άνόμα δέν άπέθανα κ' άναψαν τ'α νεριά μου, μου π'ησαν και τους βουλευτάς από την άγκαλιά μου!

Τού στρατηγού Νίδερ, πολι. ευθέτως τότε και άποτυχόντος πανηγυρικός στην Λιτωλικαρνιάνα :

Νάμουν πουλί νά τέταγα νά πήγαινα του ψήλου, ν' άγγατευνα από μακρ'ά τό δολιο Μασολόγγι. νά δώ πώς κινουν έκλογές νά δώ πώς ρίχνουν μαύρο... Έκεί ν' άκούστε κλάμματα, νά δ'ητε μοιρολόγια, νά κλαίη ή μάνα τό παιδί κ' ό Νίδερ τόν Γουβέλη!...

Ός γνωστόν τότε έξετεθή ως ύποψήριος βουλευτής στην Αιτωλικαρνιάνα και ό μακαρίτης ό Μανώλης Γουβέλης, καταψηφισθείς μέχρι τέτοου σημείου, ώστε νά έλθη τελευταίος... άποτυχών!...

Όταν λοιπόν, κατά την ήμέραν των έκλογων, κάποιος φίλος του ρώτησε τόν Μανώλη :

— Έ, πώς π'ας κ'ή-Μανωλάκη ;
— Οραία ! Οραία ! Έξοχα !... Όσο πάω και μαυρίζω!... άπάντησε ό Γουβέλης, ό όποιος, όπως θ'ά έξορε, είχε τρομερή άπέχθεια κατά του γ'ηρατος και τόν λευκόν τριχών και βαφοίτανε άγρίως.

Οραία σατυριόθηκε τιν έποχή αυτή και ή περιοδιά του πρωτοπογγού κ. Βενιζέλου στη Θεσσαλία :

Ραγδαίως τούς ανέπτυξεν άδρά έπιχειρήματα, ραγδαίως είς τους λόγους του κ' είς π'ασαν τον ιδέαν.

Ραγδαία ό τελέχθησαν αύτός χειροποιήματα, και όλα ταύτα αύθημερν' ύπό βροχών ραγδαίαν!

λο αυτί... Κ' οι δύο τότε άρχισαν νά τραβήξουν δυνατά.

Έτραπ'ε νά διη κανείς τότε την ευχαιρίστη, την ικανοποίησιν των δύο μνηστήρων καθώς άύωναν τόν Κόλια νά ήμηνά και να τούς ικετεύη :

— Αγαθμίνοι μου, καλοί μου, άδελφοί μου, δέν θ'ά τό ξανακάνω πιά!... "Αί ! "Αί !... Σωζωάτε με!...

Ύστερα από λίγο, οι δύο μνηστήρες όμοιόλογησαν ότι, από τή στιγμή που είχαν έρωστει ή ό ένας τόν άλλον, δέν είχαν νοιώσει ποτέ τόσο μεγάλη ευστυχία, τόσο βαθεία εϋδαιμονία, όσο τής στιγμής που τραβήσαν τ' αυτιά τού κακού έκείνου παιδιού, του μικρού τ'υρώναν των...

ΑΝΤΩΝΙΟΣ ΤΣΕΣΧΟΦ

Είχε δοθή τότε τό περίφημο τραπέζι των Τρικυάλων στο όποιο παρεκάθησαν οι δύο ύποψήριμοι βουλευτάι ό Καρδής Φίλιος και ό Λαοίσης Φίλιος, οι όποιοι άν και ύποταμένοι κομματικώς περιποιούντο άλλήλους. Τότε τους είπε και ό Βενιζέλος τό γνωστό λαϊκό ρητό παρηλλαγμένο :

Φίλιος σ' φίλευε τόν Φίλιον!...

Κατά τις έκλογές αυτές από τόν συνδυασμό των 'Αθηνών είχεν άποκλεισθή ό πλουσιος διορητής Χαροκόπος 'Ο Βενιζέλος, ό όποιος τόν έκτιμούσε και ήθελε νά τόν έχη βουλευτή, κατόρθωσε νά τόν συμπεριλάβουν στόν συνδυασμό των Μεγάρων.

Γ' αυτό και ή σάτυρα άπευθύνεται πρós τους «άχάριστους 'Αθηναίους».

Ό Χαροκόπος μάγα, δωρήσας στήν Παρίδα, και σέ καλύβια κατεικων, και τόσα χάσας από σ'ας,

δέν έχει την ανάγκην σ'ας, θ'ά β'γη στήν Μεγαρίδα και σ'ά Κ α λ υ β ι α...τή; [Χ α σ ι α σ !]

Νά και ένα όφραίο εξάστιχο ύπευθυνόμενο πρós όλους τους ύποψηριούς :

Άρχίσατε περιγράμματα, με πρόβματα και θύματα, Έ καλά, και ποιός κατόπιν θ'ί μ'ας σώσ'η κ' από σ'ας ;...

πώς ήμέρες σωτηρίας θ'ά μ'ας φέρετε χενσ'ας. Έ καλά, και ποιός κατόπιν θ'ί μ'ας σώσ'η κ' από σ'ας ;...

Έπρωτάθη τότε σ'ας 'Αθήνας και ή ύποψηριότης του κόμητος Ριανκούρ.

Και ή σάτυρα τό σχολιάζει.

Μέσα στους ύποψηριούς, που πληθύνονται άκόμη θέλων οι ίχθυοπαλαί, και τόν Ριανκούρ τάν κόρη!

Νέον δίλημμα προβάλλει, που δέν έξηγεί! άλλώς κ' έρωτώ : — ό κόμητος πόρα είνε Γ α λ λ ο ς, ή γ α λ λ ο ς !

Ίδου και ένας τετράστιχος μονόλογος τού Ράλλη : **Έγώσασ μορ'ε παιδιά σαρανταπέντε χρότους ποτε τους ξένους β'ίζοντας και ποτε τους γειτόνους!**

Και τελειώνει ή σάτυρα με τό έξης γνωστό έπιγράμμα εις πολιτευόμενον άποτυχόντα : **Σ'άκουσά όργανίζοντα περ'ι πατριδός και θι-σμων**

και τρέμω τόν άχέρταστον αύτόν σον πατριωτισμόν. Και σκέπτομαι πώς τ'α αυτά, κ' ό δυστυχής ό όνος, κάνει σ'άν μένι νησιτικός έξω... τό άχνωτός!

Ο ΠΑΛΗΟΣ

ΒΑΣΙΛΙΚΗ ΠΕΡΙΠΟΙΗΣΙΣ

Σε μιά από τις περιόδους του, ό βασιλεύς της 'Ιταλίας Βίκτωρ Έμμανουήλ κατέλασε τή νύχτα σέ κάποιο έξοχό ξενοδοχείο, όπου καταποσιώστησαν νά τόν περιποιηθούν. Μόλις έτεσε νά πληρώσει, ένας ύπρητής χτύπησε τήν πόρτα του δωματίου του.

— Τί βέλεις ; τόν ρώτησε ό βασιλεύς μόλις μετήκε.

— Ν' αλλάξω τό σεντόνια. Μεγαλειότατε.

Ό βασιλεύς σ'ρωθήρε από τό κρεβάτι του και περιμένε όσπου νά τελειώσει τό σεντόνιο. Κατόπιν ξαναπάλασε. Δέν είχε όμως άποκομιθή ακόμα, όταν ό ίδιος ύπρητής τού ξαναχτύπησε τήν πόρτα.

— Τί θέλεις πάλι ; τόν ρώτησε καταπληκτος ό βασιλεύς.

— Ν' αλλάξω τό σεντόνια. Μεγαλειότατε.

— Όχι δά!...

— Αυτό άπαται ό κανών του ξενοδοχείου μας, Μεγαλειότατε. Στους κοινούς ταξιδιώτες αλλάζουμε τό σεντόνια μια φορά τήν εβδομάδα και στους έπίσημους μία φορά τήν ήμέρα. Άλλά, για τό βασιλιά μας, έχουμε χρέος νά τ' αλλάζουμε κάθε ώρα!...